

SÖZEL SUNUM

**3 Nisan 2010 (11:00-12:30)
SALON A**

OP-001

**ELDERLY NATIVE RENAL BIOPSY
EXPERIENCE OF EGE UNIVERSITY FOR
12 CONSECUTIVE YEARS**

¹Ender HÜR, ¹Devrim BOZKURT, ²Hüseyin TAŞKIN,
³Banu SARSIK, ³Sait ŞEN, ⁴Fehmi AKÇIÇEK, ²Soner
DUMAN

¹Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi İç Hastalıkları Anabilim
Dalı, Nefroloji Ünitesi

²Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, İç Hastalıkları Anabilim
Dalı

³Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Patoloji Anabilim Dalı

⁴Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, İç Hastalıkları Anabilim
Dalı, Geriatri Ünitesi

Introduction: Establishing epidemiological data
about the frequency and prevalence of biopsy proven
nephropathies in elderly is important.

Materials and Method: We evaluated and
compared predominant glomerulonephritis (GN) in
native renal biopsies of adult and elderly (≥ 65 years)
at Ege University.

Results: Among the total 1702 renal biopsies (males
52%, ages 16-82, mean 40 ± 15 years), 121 (7%) of
them were ≥ 65 years old. The mean age at renal
biopsy in 1996 to 2009 increased from 37.3 ± 16.8
to 44 ± 16.1 years. Nephrotic syndrome (NS) (46.5%
vs 39.8%) and asymptomatic urinary abnormalities
(20.9% vs 33.4%) were leading biopsy indications in
both groups but acute renal failure (15.1% vs 7.4%)
and hematuria (4.7% vs 10.9%) were the following in
elderly and adults respectively. Etiology of NS were
amyloidosis, Membranous GN and Focal segmental
glomerulosclerosis (FSGS) in both. The most frequent
renal diseases were primary (52.4%) and secondary
(31%) GN. Chronic GN was accounted 5.23%, and
tubulointerstitial nephritis was 4.4%. FSGS, 10.3%;
Membranous GN, 9.2%; IgA nephropathy, 8.5%;
crescentic GN, 4.3%; Membranoproliferative GN,
4.3%; Diffuse proliferative GN, 3.8% and Mesangially
proliferative GN, 0.5% were formed primary GN.
Amyloidosis, 12.2%; Systemic Lupus erythematosus,
11%; vasculitis, 3.2%; diabetic nephropathy, 1.7%;
hypertensive nephrosclerosis, 1.4%; Thrombotic
microangiopathy-hemolytic uremic syndrome,
0.7% and Goodpasture-Anti glomerular basement

membrane, 0.3% were represented secondary GN.
Primary GN is predominant across age groups. Above
65 years, membranous (14.8%) and crescentic (9.9%)
GNs are predominant while less than 65 years IgA
nephropathy (9%) is predominant. Amyloidosis (19%)
and lupus nephritis (11.7%) are also predominant
secondary GN in age groups respectively.

Conclusion: The present results represent a single
centre experience. The availability of such this registry
will allow epidemiologic studies to answer the several
open questions in both prevention and treatment of
nephropathies in different age groups.

OP-002

**MUSKULOSKELETAL PROBLEMLİ
GERİATRİK OLGULARDA MEVSİMLERE
GÖRE FİZİK TEDAVİ VE REHABİLİTASYON
KLİNİKLERİNE BAŞVURU ORANLARI**

¹Zübeyir SARI, ¹S. Ufuk YURDALAN, ¹M. Gülden
POLAT, ¹Bahar ÖZGÜL, ²Ayfer KANBEROĞLU, ³
Selma ÖNEL

¹Marmara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi,
Fizyoterapi ve Rehabilitasyon

²Özel Duygu Hastanesi

³Özel Burcu Fizik Tedavi Dal Merkezi

Giriş: Çalışmamız, muskuloskeletal problemlili geriatrik
olguların fizik tedavi ve rehabilitasyon kliniklerine
başvuru oranlarının mevsimsel değişimini belirlemek
üzere planlandı.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya, İstanbul İli içinde
hizmet sunan Özel Duygu Hastanesi ile Özel Burcu
Fizik Tedavi Dal Merkezi'ne başvuran 65 yaş üzeri
($72,32 \pm 5,67$ yıl) 1.802 kadın (%79,84) ve 455 erkek
(%20,16) olmak üzere toplam 2.257 olgu dahil edildi.
Olguların retrospektif olarak 2 yıl süresince (2007 –
2009 yılları arasında) aylık başvuru sayısı ve yüzdeleri
ile dört mevsime göre toplam dağılımları hesaplandı.

Bulgular: Olguların aylara göre başvuruları sırasıyla
Ocak aylarında toplam 164 (%7,27), Şubat aylarında
toplam 158 (%7,00), Mart aylarında toplam 215
(%9,53), Nisan aylarında toplam 262 (%11,61), Mayıs
aylarında toplam 240 (%10,63), Haziran aylarında
toplam 196 (%8,68), Temmuz aylarında toplam 156
(%6,91), Ağustos aylarında toplam 145 (%6,42), Eylül
aylarında toplam 163 (%7,22), Ekim aylarında toplam
212 (% 9,39), Kasım aylarında toplam 204 (%9,04),
Aralık aylarında toplam 142 (%6,29) olarak saptandı.

Sonuç: Fizik tedavi ve rehabilitasyon kliniklerine başvuruların % 31,77'sinin ilkbahar, %22,02'sinin yaz, %25,65'inin sonbahar ve %20,56'sinin kış ayları olmak üzere en çok ilkbahar ve sonbahar mevsimlerinde gerçekleştiği görüldü. Bu durum, İstanbul'daki iklim koşulları itibariyle sıcaklık değişimlerinin belirgin olduğu mevsimlerden muskuloskeletal semptomların etkilendiği ve gelecekteki çalışmalarda konunun incelenmesi gerektiğini düşündürdü.

OP-003

BAKIM BAĞIMLILIĞI ÖLÇEĞİNİN (CARE DEPENDENCY SCALE) YAŞLI BİREYLERDE GEÇERLİK VE GÜVENİRLİĞİNİN İNCELENMESİ

¹ Güldam HAKVERDİOĞLU YÖNT, ¹ Esra AKIN KORHAN, ¹ Leyla KHORSHID, ¹ İsmet EŞER, ² Ate DIJKSTRA

¹Ege Üniversitesi Hemşirelik Yüksekokulu

²Groningen Üniversitesi, Leeuwarden, Hollanda

Giriş: Bu araştırma, yaşlı bireylerin bakım bağımlılığını belirlemek amacıyla "Care Dependency Scale- Bakım Bağımlılığı Ölçeği"nin Türk toplumu için geçerlik ve güvenilirliğini incelemek amacı ile metodolojik olarak gerçekleştirilmiştir.

Gereç ve Yöntem: Çalışmanın örneklemini, iki farklı huzurevinde yaşayan 173 yaşlı birey oluşturmuştur. Bakım Bağımlılığı Ölçeği Dijkstra tarafından 1999 yılında geliştirilmiştir. Ölçek 15 maddeden oluşmakta ve 5' li likert şeklinde değerlendirilmektedir. Ölçekten alınan yüksek puan yaşlının bakımında bağımsız olduğunu gösterirken, düşük puan yaşlının bakımında bağımlı olduğunu göstermektedir.

Ölçeğin dil eşdeğerliğinin sağlanması için Türkçe'ye çevirisi, geri çevirisi ve ön uygulaması yapılmıştır. Ölçeğin güvenilirlik çalışmasında iç tutarlılık katsayısı hesaplanmış ve test-retest (kappa) yapılmıştır. Geçerlik çalışmasında ise, açıklayıcı faktör analizi yapılmıştır. Toplanan veriler SPSS 11.5 istatistik programında değerlendirilmiştir.

Bulgular: Orijinal ölçek 15 maddeden oluşmaktadır. Türk toplumuna uyarlama aşamasında yapılan çalışmalarla ölçek 17 maddeye dönüştürülmüştür. Ölçeğin güvenilirlik çalışmasında test-retest güvenilirlik (kappa) değeri 0.53-1.00 arasında bulunmuştur. Ölçeğin Cronbach'salfa değeri 0.91 olarak saptanmıştır. Ölçeğe uygulanan faktör analizi sonucunda özdeğer %7.293 olarak bulunmuştur.

Sonuç: "Bakım Bağımlılığı Ölçeği"nin Türk toplumu için oldukça yeterli güvenilirlik ve geçerlik göstergelerine sahip bir ölçme aracı olduğu saptanmıştır. Bu sonuca göre ölçeğin yaşlı bireylerin bakım bağımlılığı düzeylerinin belirlenmesinde ve yaşlıya yönelik hemşirelik bakımın planlanmasında kullanılması önerilmektedir.

OP-004

DEMANSLI HASTAYA BAKIM VERENLERİN BAKIM YÜKÜNÜN İNCELENMESİ

¹ Fatma ÇETINKAYA, ² Ayfer KARADAKOVAN

¹ Buca Seyfi Demirsoy Devlet Hastanesi, İç Hastalıkları Kliniği

² Ege Üniversitesi Hemşirelik Yüksekokulu, İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı

Giriş: Bu çalışma, demansı olan hastaya bakım verenlerin bakım yükünü incelemek amacıyla yapılmıştır.

Gereç ve Yöntem: Bu çalışma tanımlayıcı ve kapsadığı zamana göre kesitsel olarak yapılmıştır. Araştırmanın örneklemini demanslı hastaya bakım veren 305 bakım verici ve 305 demanslı hasta oluşturmuştur. Araştırmada demans hastalarına bakım verenlerin yüklerini belirlemek için 24 maddelik "Bakım verenlerin Yüğü Envanteri" kullanılmıştır. Araştırmada verilerin analizi için sayı-yüzde, verilerin normal dağılıma uygunluğunu ortaya koymak amacıyla One-Sample Kolmogorov-Smirnov Testi, Kruskal Wallis varyans analizi, Mann Whitney U Testi ve Spearman's Rho analizi kullanılmıştır.

Bulgular: Araştırmada bakım verenler sosyo-demografik özelliklere, bakım verme süresine, bakımda yardım alma, hasta bakımında deneyimli olma, çalışma durumlarına göre gruplara ayrılmıştır. Oluşturulan bu gruplar ile bakım verenlerin bakım yükü ölçeği toplam puanları ve ölçeğin alt alanlarını oluşturan zaman bağımlılık, gelişimsel, fiziksel, sosyal ve duygusal yük puanları arasında fark olup olmadığı incelenmiştir. Araştırma kapsamına alınan bakım verenlerin %31.1'i 46-55 yaş grubu, %37.4'ü ilköğretim mezunudur. Bakım verenlerin %41.3'ü bakım verdiği hastanın annesi olduğunu, %51.5'i 1-5 yıl süredir hastaya bakım verdiğini, %67.5'i hasta ile beraber yaşadığını bildirmiştir. Çalışma kapsamına alınan hastaların %63.6'sı kadın, %43.3'ü 71-80 yaş

grubunda olup, %45.6'sı kızı tarafından bakıldığını bildirmiştir.

Sonuç: Çalışmadan elde edilen veriler doğrultusunda kronik bir hastalık olan ve uzun süreli tedavi, bakım gerektiren demans hastalarını ve onlara bakım verenleri etkileyen faktörler göz önüne alınarak demansın kontrol altına alınmasına yönelik "eğitim-danışmanlık programları" ve düzenli sağlık kontrolleri düzenlenmesi, bakım verenlere yönelik danışmanlık ve eğitim hizmetlerinin yaygınlaştırılması, eğitim programının hekim, hemşire, diyetisyen, fizyoterapist, psikiyatrist ve sosyal hizmet uzmanından oluşan rehabilitasyon ekibi tarafından verilmesi önerilmiştir.

OP-005

HUZUREVİNDE VE EVDE YAŞAYAN YAŞLILARDA DEPRESYON YAYGINLIĞININ KARŞILAŞTIRILMASI

¹ Gökçe DEMİR, ¹ Ayla ÜNSAL, ² Gülşah GÜROL ARSLAN, ³ Ayden ÇOBAN

¹ Ahi Evran Üniversitesi Sağlık Yüksekokulu, Hemşirelik

² Celal Bayar Üniversitesi Manisa Sağlık Yüksekokulu, Ebelik

³ Ebelik, Adnan Menderes Üniversitesi, Aydın Sağlık Yüksekokulu

Giriş: Bu çalışmada, huzurevinde ve kendi evlerinde yaşayan yaşlıların depresyon yaygınlığının karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Araştırma tanımlayıcı tipte olup Ekim-Aralık 2009'da yapılmıştır. Araştırmanın evrenini Kırşehir ve Manisa huzurevlerinde kalan yaşlıların tümü (N=200), örneklemini ise araştırmanın sınırlılıklarına uyan ve araştırmaya katılmayı kabul eden 126 yaşlı oluşturmuştur. Evde yaşayan yaşlılar ise, Kırşehir merkezde sosyoekonomik düzeyi farklı özellikte iki aile sağlığı merkezinden sistematik örnekleme yöntemi ile seçilen 60 yaşlı bireyden oluşmaktadır. Çalışmada tanıtıcı bilgi formu ve Geriatrik Depresyon Ölçeği (GDÖ) uygulanmıştır. Sonuçların istatistik olarak değerlendirilmesinde yüzde ve ki-kare testi kullanılmıştır.

Bulgular: Huzurevinde kalan yaşlıların % 54.0'ı, evde kalan yaşlıların %30.0'ı 65-69 yaş arasında

bulunmaktadır. Huzurevinde kalanların GDÖ puan ortalaması 11.27 ± 6.79 olup evde kalanların GDÖ puan ortalaması 14.11 ± 8.00 'dır. Huzurevinde ve evde yaşayan yaşlıların depresyon yaygınlığı arasında anlamlı bir fark bulunamamıştır ($p > 0.05$). Evde ve huzurevinde yaşayanlarda, kronik hastalık varlığı ve son bir ayda yaşamı etkileyen olumsuz bir olay yaşanması depresyon yaygınlığı bakımından bir fark göstermemektedir ($p > 0.05$).

Sonuç: Bu çalışmada, evde yaşayan yaşlılarda GDÖ puan ortalaması daha yüksek bulunmuştur. Kronik fiziksel hastalığı olmak ve son bir ay içinde yaşamı olumsuz etkileyebilecek olay yaşamış olmak depresyon için önemli risk faktörü olarak bulunmamıştır. Huzurevinde ve evde yaşayan yaşlılarda depresyon yaygınlığının üzerine yapılacak araştırmalar bu alandaki bilgilerimizi artırarak sağlık personeline yol gösterici olacaktır.

OP-006

KENTSEL BİR BÖLGEDE TOPLUMDA YAŞAYAN YAŞLILARDA DEPRESYON SIKLIĞI VE RİSK FAKTÖRLERİ

¹ Pembe KESKİNOĞLU, ² Erdem YAKA, ³ Reyhan UÇKU, ² Görsev YENER, ² Pınar KURT, ⁴ Zeliha TUNCA

¹ Buca 2 Nolu Toplum Sağlığı Merkezi, Halk Sağlığı

² Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi, Nöroloji

³ Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi, Halk Sağlığı

⁴ Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi, Psikiyatri

Giriş: Toplumda yaşayan 65 yaş ve üzeri yaşlılarda depresyon prevalansını ve risk faktörlerini saptamak amacıyla, İzmir Narlıdere bölgesinde kesitsel bir çalışma yapılmıştır.

Gereç ve Yöntem: Araştırmanın evrenini İzmir, Narlıdere'de yaşayan 4012 yaşlıdır. En az örnek büyüklüğü, %95 güven aralığında, depresyon prevalansı %15 ve sapma %3 alınarak 471 olarak hesaplanmıştır. Enaz örnek büyüklüğünü karşılayacak küme örnek haneler TÜİK'ten alınmıştır. TÜİK'in bildirdiği 2601 hanede 517 yaşlı yaşamaktaydı. Bu yaşlıların 490'ına ulaşılmış, öz bildirimde bulunamayan 8 yaşlı dışlanarak çalışmaya 482 yaşlı alınmıştır (%92,3). Bağımlı değişken depresyonu saptamak için, Geriatrik Depresyon Ölçeği (GDÖ-15 soruluk kısa form) kullanılmıştır. Bağımsız değişkenler; yaş, cinsiyet, eğitim, sosyal güvence, gelir durumu, kronik

hastalık varlığı ve hastalıkların ne olduğu, barthell indekse belirlenen bağımlılık durumudur.

Bulgular: Yaş ortalaması 71.8 ve %46.8'i 65-69 yaş grubunda, %58.9'u kadın, %63.3'ü evli, %47.8'i herhangi bir okul bitirmemiş ve %73'ünün geliri var, %83,3'ünde en az bir kronik hastalık bulunmaktadır. Yaşlıların 89'unda (%18,5) GDO'ye göre depresyon saptandı. Tek değişkenli analizlerde, kadın, boşanmış ve dul, eğitimi ilkökul ve altı, yalnız yaşayan, ekonomik durum algısı kötü, sosyal güvencesi yok ya da yeşilkart, herhangi bir uğraşısı olmayan, nörodejeneratif, psikiyatrik, KOAH veya organ yetmezliği olan ve günlük yaşam aktivitelerinde orta ve ağır düzeyde bağımlı yaşlılarda depresyon sıklığı anlamlı olarak yüksek saptanmıştır. Psikiyatrik hastalık varlığı dışında, anlamlı çıkan değişkenler lojistik regresyon modeline alınarak analiz edildiğinde ise, bağımlı, sosyal güvencesi olmayan yada yeşilkartlı, eğitimi ilkökul ve altında, nörodejeneratif hastalık veya KOAH'ı olan yaşlılarda depresyon sıklığının anlamlı olarak yüksek olduğu saptandı.

Sonuç: Toplumda yaşayan yaşlılarda %18.5 sıklıkta bulunması ve sağlık değişkenleri ile birlikte sosyal değişkenlerinde risk olarak saptanması, yaşlılarda depresyonun önemli bir sorun olduğu ve depresyona yaklaşımda sağlık durumu ile birlikte sosyal durumun gözetilmesi gerekliliğini düşündürmektedir.

OP-007

KORONER YOĞUN BAKIM ÜNİTESİNDE YAŞLI HASTA PROFİLİ

¹ Sibel SEVINÇ, ² Ayfer KARADAKOVAN

¹ Ege Üniversitesi HYO, İç Hastalıkları Hemşireliği AD - Buca Seyfi Demirsoy Devlet Hastanesi, Koroner Yoğun Bakım Ünitesi

² Ege Üniversitesi HYO, İç Hastalıkları Hemşireliği AD

Giriş: Yaşlılarda koroner arter hastalığı(KAH) hipertansiyon(HT) ve kalp yetmezliği(KY) oranı fazladır ve ölümlerin %85'inden sorumludur. Koroner Yoğun Bakım Ünitesi (KYBÜ) hemşirelerinin değişen hasta profiline karşı bakım ortamını düzenlemeleri ve hastalıkların önlenmesi için eğitim programlarını geliştirmeleri önemlidir. Çalışmanın amacı, KYBÜ'ne yatırılan 65 yaş üstü hastaların profilini incelemektir.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya Buca Seyfi Demirsoy Devlet Hastanesi KYBÜ'ne Ocak- Aralık 2008 tarihleri arasında yatan 65 yaş üstü 401 olgu alınmış, araştırmacılar tarafından hazırlanan, sosyodemografik/

hastalık özelliklerini içeren form doğrultusunda, bilgisayardaki epikriz raporlarından olgular retrospektif olarak incelenmiştir.

Bulgular: Olguların; bir yıllık KYBÜ hasta yatışının % 55.68'ini oluşturduğu, yaş ortalamasının 75.2 ±6.32 olduğu, %53.1'inin kadın, % 46.1'inin 75-84 yaş grubunda olduğu saptanmıştır. Yatış tanılarının, %28.9'u KY, %16.7'si akciğer ödemi, %21.7 miyokard infarktüsü, %18.2'si KAH, %6.2'si atrial fibrilasyon, %1.7'si digoxin intoksikasyonu, %6.4'ünün blok, HT, kardiyak arrest, senkop olduğu saptanmıştır. Olguların KYBÜ'de 3.4±2.94, serviste 2.8±2.68, 2. basamak YB'da 27.4±84.33 gün takip edildikleri, %80.3'ünün taburcu edildiği, %6.2'sinin başka hastane/kliniğe sevk edildiği, %13.5'inin ise exitus olduğu saptanmıştır. Yaşlılar en fazla Ekim ve Kasım aylarında ve yıl içinde % 83.3'ü bir kez, %11.5'i iki kez, % 5.2'si üç ve daha fazla sayıda yatış yapmışlardır. Kayıtlarına ulaşılabilenlerin %41.1'inin diyabetik, %49.9'unun anemik, %42.9'unun HDL'sinin düşük, %24.7'sinin LDL'sinin, %18.2'sinin Trigliseridi, %24.5'inin total kolesterolünün normal değerlerin üzerinde olduğu, kadınların daha çok KY ve akciğer ödemi tanısıyla yatış yaptığı, diyabetik ve anemik olduğu saptanmıştır.

Sonuç: Yaşlıların KYBÜ hastalarının önemli çoğunluğunu oluşturduğu, kadınlarda daha fazla hastalık olduğu saptanmış, elde edilen sonuçlar doğrultusunda hizmet içi eğitim programlarında yaşlı sağlığı-hastalığı konularına önem verilmesi vurgulanmıştır.

OP-008

YAŞLI BİREYLERİN SİSTEMİK HAŞTALIKLAR İLE PERIODONTAL SAĞLIKLARI ARASINDAKİ İLİŞKİ VE PERIODONTAL DURUMLARINA FARKINDALIKLARI

¹ Özgün ÖZÇAKA, ¹ Sema BECERİK, ¹ Nurgün BIÇAKCI, ² H. Asuman KIYAK

¹ Ege Üniversitesi Dişhekimliği Fakültesi, Periodontoloji A.D.

² Washington Üniversitesi, Dişhekimliği Fakültesi, Ageing Enstitute

Giriş: Bu anket çalışmamızda yaşlı bireylerin sistemik sağlıkları ile periodontal durumları arasındaki ilişkinin araştırılmasının yanı sıra bu bireylerin kendi periodontal durumları hakkındaki farkındalıklarını değerlendirmeyi amaçladık.

Gereç ve Yöntem: Bu amaçla Mart 2008-Mayıs 2009 tarihleri arasında yaşları 55 ile 83 arasında olan toplam 201 yaşlı birey çalışmaya dahil edildi. Bireylerden

sistemik hastalıkları, periodontal durumları ve sigara içme alışkanlıkları hakkında bilgi edinmek amacıyla hazırlanan anket formlarını doldurmaları istendi. Bireylerin CPITN, plak (PI) ve kanama (GI) indeks değerleri kaydedildi. Elde edilen veriler Ki kare ve t-testleri ile değerlendirildi.

Bulgular: Osteoporoz ve kardiyovasküler hastalıkların kadınlarda erkeklere oranla daha yüksek olduğu saptandı (Sırasıyla; $P=0.008$, $P=0.0001$). CPITN değerleri kadınlarda erkeklere göre daha yüksek ($P=0.001$) iken PI ve GI değerleri arasında cinsiyetler arası fark bulunmadı. Hipertansiyonu olan bireylerin PI ($P=0.06$), Osteoporozlu bireylerin ise GI değerleri daha yüksek bulundu ($P=0.01$). Antihipertansif ilaç kullananlarda diş kayıplarının fazla olduğu saptandı. Fırçalamada kanamasının olduğunu belirten yaşlı bireylerin PI ve GI değerlerinin yüksek olduğu saptandı (Sırasıyla; $P=0.03$, $P=0.04$). CPITN değerleri ise bireylerin kendi geri bildirimleri olan fırçalamada kanama, diş mobilitesi ve sağlıklı dişeti gibi bildirimlerinden bağımsız olduğu görüldü.

Sonuç: Kronik sistemik hastalıkların yaşlı bireylerin fiziksel, sosyal ve psikolojik durumlarını olumsuz etkilemesi ve periodontal hastalıklar için risk faktörü olabileceği düşünülerek, yaşlı bireylerin periodontal tedavilerde öncelikle ağız bakımı eğitimlerine önem verilmesi ve sık takip edilmesi gerekliliği ortaya çıkmıştır.

OP-009

ACİL SERVİSE BAŞVURAN 65 YAŞ VE ÜZERİ HASTALARIN ÖZELLİKLERİ

¹Sevnaz SAHİN, ²Bahar BOYDAK, ¹Sumru SAVAS, ¹Mehmet Akif YALÇIN, ¹Fehmi AKÇIÇEK

¹Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, İç Hastalıkları Anabilim Dalı, Geriatri Ünitesi

²Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Acil Tıp Anabilim Dalı

Giriş: Dünyada ve ülkemizde yaşlı nüfus hızla artmaktadır. TÜİK 2008 verilerine göre 65 yaş ve üzeri nüfus ülkemizin %6.8'ini oluşturmaktadır. Demografik veriler yaşlı nüfustaki artışın önümüzdeki yıllarda yükselen ivmeyle devam edeceğini göstermektedir. Hastanelerin mevcut kaynakların yönetiminde, ileriye yönelik fiziksel yapılanma, iş gücü ve teknik donanımın planlamasında, önemli parametrelerden

biri de hizmet talep eden yaş grubu ve özellikleridir. Bu nedenle çalışmamızda hastanemiz acil servisine başvuran hastaların demografik verilerini, sık görülen hastalıkları, yatış oranlarını, en sık yattıkları servisleri belirlenmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Bu çalışmada EÜTF Acil servisine Mayıs 2008 – Ekim 2009 tarihleri arasında başvuran tüm 65 yaş ve üzeri hastaların kayıtlarının geriye dönük olarak değerlendirilmiştir. Dosyalardan demografik veriler, tanıları (ICD 10 kodu), yattıkları servisler saptanmıştır ve bilgisayar ortamında SPSS, 11.00 programına girilerek değerlendirilmiştir.

Bulgular: Mayıs 2008–Ekim 2009 tarihleri arasında başvuran hastalarda 65 yaş ve üzeri %13.2 saptanmıştır. Hastaların %49.7'u erkek, %50.3 kadındır, yaş aralığına göre dağılımında 65-74 yaş %51.85, 75-84 yaş %40.47, 85 yaş üzeri ise %7.68 bulunmuştur. Hastaların çoğunluğu (%43.71) dahiliye bölümlerinde yatmaktadır. Alınan tanılar arasında kardiyovasküler hastalıklar (%28.25) ve gastroenterolojik hastalıklar (%18.49) ilk sırada yer almıştır.

Sonuç: Yaşlı hastada en sık saptanan kardiyovasküler hastalıkta yatış oranları en yüksektir. Hastalar sıklık sırasına göre dahili bölümler, acil servis ve cerrahi bölümlere yatırılmıştır. Hastaların %30.12 sinin acil servise yatışının olduğu saptanmıştır. Acil serviste kısa süreli yatışlarla tanı ve tedavi planlamasının uzun süreli hospitalizasyonları önlediğini düşünmekteyiz. Bulgular, acil servislerde kısa süreli izlem için uygun yapılanmanın gerekliliğini gündeme getirmiştir. Literatürde benzer örnekler bulunmakta, hastaneler artan yaşlı nüfusu dikkate alarak farklı modeller oluşturmaktadır.

3 Nisan 2010 (11:00-12:30)

SALON B

OP-010

YATARAK REHABİLİTE EDİLEN İNMELİ HASTALARDA DÜŞME DEĞERLENDİRMESİ

¹ Derya BUĞDAYCI, ¹ Nurdan PAKER, ¹ Didem DERE, ¹ Emel ÖZDEMİR, ² Nurhan İNCE

¹ İstanbul Fizik Tedavi Rehabilitasyon Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon

² İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı

Giriş: Düşme hastanede yatarak rehabilite edilen inmeli hastalarda major komplikasyonlardan biridir. Bu çalışmanın amacı yatarak rehabilite edilen inmeli hastalarda düşme sıklığını, özelliklerini ve düşme üzerine etki eden faktörleri araştırmaktır.

Gereç ve Yöntem: 1.3.2008-30.11.2009 tarihleri arasında İstanbul Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Eğitim Araştırma Hastanesi 2. klinik servisinde yatarak rehabilite edilen, eviçi ambulasyon yapabilen, 99 inmeli hasta hastaneye yatış ve çıkışında aynı doktor tarafından demografik özellikler, nörolojik muayene, fonksiyonel bağımsızlık ölçeği (FBÖ), Barthel, Berg Denge Testi (BDT), Kısa Mental Durum Testi (KMDT), Hastane Anksiyete Depresyon Skalası (HADS), Downton düşme indeksi (DDI) ile prospektif olarak değerlendirildi. Tüm hastaların kemik mineral yoğunluğu ölçümleri (KMY) DXA LUNAR ile yapıldı. Hasta yattığı süre içinde düşme kayıt formu dolduruldu. İstatistiksel analizde SPSS 16.0 versiyonunda ki kare ve student-t testleri kullanıldı.

Bulgular: Yatış süresince 17 hasta en az bir kez düştü. Düşme için insidans oranı 6.3/1000 hasta günü olarak bulundu (%95 güven aralığında 3.7-10.1). Düşmelerin %41'i odada, %23.5'u banyoda, %88'i 07-21 saatleri arasında, %65'i felçli tarafa doğru oldu. Hiçbir hastada kırık gözlenmedi, 15'inde yumuşak doku travması oldu. DDI düşme ile ilişkili bulundu. Yaş, cins, hemiplejik taraf, inme süresi, yatış süresi, komorbid durumlar, FBÖ, Barthel, KMDT, HADS, BDT, ilaç kullanımı ile düşme arasında ilişki saptanmadı. 57'si kadın olan 99 inmeli hastanın yaş ortalaması 61.99+11.79 yıl, inme süresi ortalaması 5.13+2.33 ay, yatış süresi ort 27.29+7.65 gündü. Hastaların %85'i iskemik, %60'ı sol hemiplejik, %75'inde düşme korkusu vardı. Hastaların %82'sinde hipertansiyon,

%30'unda osteoporoz saptandı. FBÖ yatış ortalaması 55.04+15.36, BDT ortalaması 32.57+14.26, Downton yatış ortalaması 2.93+1.13 idi.

Sonuç: Hastanede yatarak rehabilite edilen subakut dönemdeki ambule olabilen inmeli hastalarda DDI nin uygulanarak hastanın düşme açısından riskli olup olmadığı saptanması ve gerekli önlemlerin alınması uygun olacaktır.

OP-011

FREQUENCY OF HIP FRACTURES FOR THE LAST TEN YEARS ADMITTED TO A UNIVERSITY HOSPITAL

Cem COPUROGLU, Mert OZCAN, Mert CIFTDEMİR, Kagan Volkan UNVER, Kenan SARIDOGAN

Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ortopedi Anabilim Dalı

Giriş: Hip fractures are important causes of morbidity and mortality. In this study, we aimed to analyze hip fractured patients who applied to our university hospital in a rural area.

Materials and Method: We evaluated 10-year period including 925 patients, who were hospitalized for hip fractures. Data on age, sex, injury patterns, types of fractures were evaluated retrospectively.

Results: Sixty-eight (7.4%) of the patients had subtrochanteric femur fractures, 515 (55.7%) had inter-trochanteric femur fractures, and 342 (36.9%) had collum femoris fractures. According to years, in year 2000; 40 hip fractured patients were operated, in 2001; 58, in 2002; 47, in 2003; 63, in 2004; 64, in 2005; 119, in 2006; 121, in 2007; 121, in 2008; 153 and in 2009; 139 hip fractures were operated in our clinic. Mean age of the patients were 65.9 years. Five hundred eighteen of them were female and 407 of them were male. Six hundred forty five of the injuries were because of a low energy trauma. The others were fall from a height or because of a traffic accident.

Conclusion: Hip fractures are frequently seen injuries. As aging population increases, frequency of osteoporotic fractures increases. Although number of trauma centers around our hospital increased for the last ten years, our elderly patient population increased day by day. For preventing the morbidity and mortality of hip fractures in the geriatric patient population, we should make some precautions to decrease osteoporotic fractures.

OP-012

EV KAZALARI: YAŞLILAR AÇISINDAN BİR DEĞERLENDİRME

Seval GÜVEN, Arzu ŞENER

Hacettepe Üniversitesi, Aile ve Tüketici Bilimleri

Giriş: Yaşlının yaşam kalitesinin yükseltilmesinde günlük yaşamının büyük bir bölümünün geçtiği konut ve çevresinin taşıdığı özellikler önem taşımaktadır. Bu nedenle yaşlı bireylerin yaşadığı fiziksel çevrede, güvenliğin sağlanması ve sürdürülmesine önem verilmelidir. Ev kazaları için yaşlıların risk grubu olması ve bu kazaların önemli bir kısmının nedenlerinin kolayca saptanıp ortadan kaldırılabilecek özellikte olması yaşlılarda konut güvenliğinin önemini artırmaktadır. Bu nedenle bu araştırmanın amacı yaşlıların evde kaza geçirme nedenlerini saptamak ve çalışmadan elde edilen sonuçların konu ile ilgili farklı disiplinlerde yapılacak diğer çalışmalarda ve ilgili kurum ve kuruluşlarca ev kazalarını önlemek amacıyla geliştirilecek eğitim programlarında kullanılmasını sağlamaktır.

Gereç ve Yöntem: Araştırma verileri Ankara Büyükşehir Belediyesi "Eryaman Aile Yaşam Merkezi" ile H.Ü. Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı'na bağlı "Oran Hastanesi"ne araştırmacıların gittiği gün ve saatlerde gelen 65 yaş ve üzeri 300 kişi ile yüz yüze yapılan mülakatlar sonucunda toplanmıştır. Sonuçlar SPSS Win 10 programında Khi-kare analizi ile değerlendirilmiştir.

Bulgular: Kaza geçirenlerin oranı %63.7'dir. En fazla geçirilen kaza %61.2 ile düşmeler olup bunu %40.2 ile kesikler izlemektedir. Yaşlıların kaza geçirme nedenleri arasında ilk sırada kayma ikinci sırada çarpma gelmektedir. Yaşlıların yaklaşık yarısı (%48.6) kazayı mutfakta geçirmiştir. Kaza geçirme sonucu yaşlıların %46.6'sı bir sağlık kurumuna başvurmuştur.

Sonuç: Yaşlılık döneminde ev kazaları artan bir şekilde sakatlık ve ölüm nedeni olmaktadır. Bu nedenle yaşlılıkta yaşam kalitesinin artırılabilmesi için konutların ev kazalarını önlemeye yönelik olarak düzenlenmesi konusunda farklı disiplinler tarafından yapılan çalışmalar artırılmalı ve yaşlı bireyler ev kazalarından korunma yolları konusunda eğitilmelidir.

OP-013

ZİHİNSEL İMGELEME TEKNİĞİNİN GENÇ VE YAŞLILARDA BELLEK PERFORMANSINA ETKİLERİ

N. Banu ÇENGELCI ÖZEKES, Elçin KÖKEN

Ege Üniversitesi, Psikoloji Bölümü

Giriş: Bu araştırmanın amacı, zihinsel imgeleme tekniğinin genç ve yaşlı grupların sözel ve görsel bellek performansları üzerindeki etkisini incelemektir. Zihinsel imgeleme tekniği, çiftli çağrışımlı öğrenme modeli kullanılarak değerlendirilmiştir.

Gereç ve Yöntem: Araştırmaya 64 genç, 64 yaşlı olmak üzere toplam 128 kişi katılmıştır. Yaşlı örneklem 65-80 yaş arasında, herhangi bir zihinsel ya da fiziksel sorunu olmayan huzurevi sakinlerinden seçilmiştir. Genç örneklem ise 18-30 yaş aralığındaki kişilerden seçilmiştir. Katılımcılara 20 resim ve sözcük çiftinden oluşan iki liste sunulmuştur. Her katılımcı her iki listeye de çalışmıştır. Uygulamadan önce genç ve yaşlı örneklem yarısı imgeleme tekniğini kullanma yönergesi almıştır. Uygulama sürecinde tüm sözcük ya da resim çiftleri sunulduktan sonra, çiftlerden biri gösterilip diğerinin hatırlanması istenmiştir. Katılımcıların hatırladıkları doğru çiftlerin sayısı, görsel ve sözel bellek puanının hesaplanmasında kullanılmıştır.

Bulgular: Araştırmanın sonucunda hem yaşlı hem de genç grubun görsel ve sözel performanslarının birbirine yakın olduğu görülmüştür. Araştırmada ayrıca imgeleme tekniğinin hatırlamayı olumlu yönde etkilediği ve bu olumlu etkinin yaşlı grupta daha belirgin olduğu görülmüştür. Uygulamalar tamamlandıktan sonra katılımcılara verilen yönergelere uyup uymadıkları sorulmuş ve katılımcıların bir kısmı yönerge aldıkları halde imaj tekniğini kullanmadıklarını bir kısmı ise bir yönerge almamalarına rağmen kendiliklerinden imaj tekniğini kullandıklarını belirtmişlerdir. İmaj tekniğini gerçekten kullananların kullanmayanlara göre daha iyi performans gösterdikleri bulunmuştur. Ayrıca imaj yönergesini gerçekten kullanan gençlerin, gerçekten kullanan yaşlılardan ve imaj yönergesini gerçekten kullanan gençlerin, gerçekten kullanan yaşlılardan daha iyi performansa sahip oldukları görülmüştür.

Sonuç: Yaşlılar imaj tekniğinden yararlanmalarına rağmen gençlerle aralarında yaşa bağlı bir performans farklılığı olduğunu söylemek mümkündür.

OP-014

TIP ÖĞRENCİLERİNİN YAŞLI BAKIMEVİNE ZİYARETLERİ: YAŞAM KALİTESİNE NE KATAR?

Nilgün ÖZÇAKAR, Mehtap KARTAL, Dilek GÜLDAL

Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi, Aile Hekimliği Anabilim Dalı

Giriş: Yaşlanma, doğumla başlayan, zaman geçtikçe oluşan biyolojik, psikolojik ve sosyolojik değişikliklerle insanın yaşamını giderek kısıtlayan bir süreçtir. Bedensel kısıtlılıklarla birlikte eş ve arkadaşların kaybıyla artan izolasyon, yaşlıların yaşam kalitelerinde azalmaya ve profesyonel bakım ihtiyacına yol açar. Özellikle ailesinden ve yakınlarından uzak, huzurevlerindeki yaşlılar için sosyal destek, yaşamdan zevk alabilme ve yaşam kaliteleri için anahtar rolü oynar. Amacımız devlete bağlı bir yaşlı dinlenme ve bakımevinde yaşayanların genel özellikleri ile tıp öğrencilerinin ziyaretlerinin yaşam kalitesine etkisini incelemektir.

Gereç ve Yöntem: Randomize kontrollü deney olarak planlanan araştırmada; sosyodemografik özellikler, sağlık durumu ve yaşam kalitesini belirlemeye yönelik kısa form-36 (SF-36) sorularını içeren anket, 18'i çalışma 36'sı kontrol grubunda yer alan 54 bakımevi sakinine uygulanmıştır. Çalışma grubu tıp fakültesi üçüncü sınıf öğrencileri tarafından 15 günde bir, 5 kez ziyaret edilmiştir. Ziyaretlerde öğrenciler yaşlıların problemlerini dinlemiş, günlük yaşam hakkında konuşmuşlardır. Dört ay sonunda tüm katılımcılara SF-36 tekrar uygulanmıştır. Veriler SPSS 11.0 programında pearson ki-kare (χ^2), Fisher's exact testi ve Mann-Whitney U testleriyle değerlendirilmiştir.

Bulgular: Yaşlıların yaş ortalaması $77,6 \pm 6,8$ (65-91), %53.7'si kadındır. Katılımcıların %88.9'unun kronik hastalığı mevcut olup çalışma ve kontrol grupları arasında yaş ($p=0.105$), cinsiyet ($p=0.082$), çocuk sahibi olma ($p=0.418$) ve kronik hastalık durumu ($p=0.651$) açısından anlamlı fark yoktur. Başlangıçta çalışma ve kontrol grupları arasında SF-36 alt ölçek puanları açısından fark yoktur. Çalışmanın sonunda çalışma grubunun fiziksel fonksiyon ($p=0.040$), genel sağlık ($p=0.002$), vitalite ($p=0.000$), rol kısıtlılığı-emosyonel ($p=0.000$), mental sağlık ($p=0.010$) alt ölçek puanları istatistiksel olarak anlamlı yüksek bulunmuştur.

Sonuç: Akrabaları ya da arkadaşları olmadıkları halde tıp öğrencilerinin bakımevindeki yaşlıları düzenli ziyaretleri yaşam kalitesi puanlarını artırmıştır.

OP-015

NASIL VE NEREDE YAŞAMAK İSTİYORLAR? MODERN BİR YAŞLI YAŞAM ALANINA YAPILAN BAŞVURULARIN DEĞERLENDİRİLMESİ

¹Nil TEKİN, ²Hatice OKKA

¹ SGK Narlıdere Dinlenme ve Bakımevi, Aile Hekimliği

² SGK Narlıdere Dinlenme ve Bakımevi, Sosyal Hizmetler

Giriş: Yaşlılara yönelik hizmetlerin planlanmasında gereksinimlerin bilinmesi önemlidir. Bu çalışmada modern bir yaşlı yaşam alanı olan SGK Narlıdere Dinlenme ve Bakımevi'ne yapılan başvurular değerlendirilerek yaşlıların yaşama dair beklentileri ve gereksinimleri belirlenmeye çalışılmıştır.

Gereç ve Yöntem: SGK Narlıdere Dinlenme ve Bakımevi dinç bloklarında kalmak için 2008 ve 2009 yıllarında başvuruları kabul edilen sakinlerin sosyal değerlendirme verileri SPSS 11.5 programı kullanılarak değerlendirilmiştir.

Bulgular: Başvuran yaşlıların 85'i (% 57.8) kadın, 62'si (%42,2) erkekti. Yaş ortalaması 73.2 ± 7.2 (60-89) idi. Sakinlerin 79'u (%53.7) evli, 46'sı (%31.3) dul idi. Eğitim durumları değerlendirildiğinde 48'i (%32.7) yüksek öğrenim almış, 43'ü (29.3) liseyi bitirmişti. Başvuranların 56'sının (% 38.1) iki çocuğu, 35'inin (%23.8) bir çocuğu vardı ve 70'i (% 47.6) eşi ile 62'si (%42.2) yalnız yaşıyordu. Başvuru nedenlerini 64 (%43.5) kişi yalnızlık, 59 (%40.1) kişi gelecek endişesi, 47 (%32.0) kişi başkasına yük olmama olarak belirtirken 26'sı (%17.7) sağlık, 24'ü (%16.3) sosyal faaliyetlerini arttırmak olarak belirtmişti. Tesiste en çok yapılmak istenenler olarak 99 (%67.4) kişi gezilere katılmak, 74 (%50.3) kişi yeni arkadaşlar edinmek, 56 (%38.1) kişi sağlıklı yaşam egzersizleri yapmak olarak ifade etmişti.

Sonuç: Başvuru yapan yaşlıların ülkemiz koşullarından farklı olarak oldukça eğitilmiş, eşleriyle birlikte de başvurmayı tercih eden ve çoğunlukla çocuk sahibi oldukları görülmüştür. Beklendiği üzere

yalnızlık duygusunun yoğun olduğu, gelecek endişesi taşıdıkları ve başkalarına yük olmamak istedikleri anlaşılmaktadır. Buna karşın daha iyi sağlık hizmeti almak ve sosyal faaliyetlerini arttırmak istedikleri de belirlenmiştir. Tesiste en çok yapmak istediklerinin gezilere katılmak, yeni arkadaşlar edinmek ve egzersiz yapmak olması aktif, sağlıklı ve sosyal bir yaşam sürme beklentilerini ortaya koymaktadır.

OP-016

BULGARİSTAN GÖÇMENİ YAŞLILARDA SOSYAL DESTEK VE SOSYAL AĞ

¹Hülva ÇETİN, ²Aynur UYSAL

¹ Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, Acil Tıp AD

² Ege Üniversitesi Hemşirelik Yüksekokulu, Halk Sağlığı Hemşireliği AD

Giriş: Bu araştırma Bulgaristan göçmeni yaşlıların algılanan aile ve arkadaş desteğini, sosyal ağın büyüklüğünü belirlemek ve bunlar ile sosyodemografik, göç, sağlık durumu özellikleri arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla planlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı-ilişkisel tipteki araştırma İzmir'in Menderes İlçesinin Görece Beldesi'nde Ekim-Aralık 2008 tarihleri arasında yürütülmüştür. Araştırma örneklemini 65 yaş ve üzeri Bulgaristan göçmeni 300 yaşlı oluşturmuştur. Veriler yüzyüze görüşme tekniği ile toplanmıştır. Veri toplamada Sosyodemografik Bilgi Formu, Algılanan Aile Desteği Ölçeği, Algılanan Arkadaş Desteği Ölçeği ve Sosyal Ağ Listesi kullanılmıştır. Veri analizinde SPSS 15.0 paket programı kullanılmıştır.

Bulgular: Göçmen yaşlıların yaş ortalaması 73.0 ± 5.94 , %57.3'ü kadın, %70.7'si siyasal zorunluluk sebebiyle, %68.7'si 20 ve üzeri yıl önce Bulgaristan'dan göç etmiştir. Yaşlıların aile desteği puan ortalaması ile arkadaş desteği puan ortalaması arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmıştır ($t:13.27, p<0.01$). Yaşlıların sosyal ağının büyüklüğü ise ortalama 13 ± 4.48 olarak saptanmıştır. Yaşlıların sosyal ağının büyüklüğü ile algılanan aile ve arkadaş desteği puan ortalaması arasında pozitif yönde ve anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($P<0.05$). Göçmen yaşlılarda algılanan arkadaş desteği puanındaki değişimin %14'ü yaşam memnuniyeti, göç yılı, sağlık durumu ile açıklanmaktadır ($R=0.140$). Yaşlıların

sosyal ağının büyüklüğündeki değişimin %11'i yaşadığı yere uyum, yaşam memnuniyeti, yaşadığı güçlük, akrabalarla görüşme gibi değişkenlerden etkilemektedir ($R=0.111$).

Sonuç: Bulgaristan göçmeni yaşlıların aile desteklerinin arkadaş desteklerinden daha fazla olduğu, aile ve arkadaş desteklerinin sosyal ağ büyüklüklerini pozitif yönde etkilediği saptanmıştır. Yaşlıların sosyal destek yapılarının yaşlıların sağlık durumu yönünden bir gösterge olarak dikkate alınması, yaşlıların değişen toplum yapısı içerisinde gereksinimlerinin karşılanması açısından önemlidir.

OP-017

FRONTAL DEĞERLENDİRME BATARYASININ (FDB) TÜRK TOPLUMUNDA GEÇERLİLİK VE GÜVENİLİRLİĞİ

¹Nilgün TUNÇAY, ²Gül KAYSERİLİ, ³Erhan ESER, ⁴Berna Binnur AKDEDE, ¹Yaşar ZORLU, ⁵Görsev YENER

¹ SB. Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Nöroloji Kliniği, İzmir

² Dokuz Eylül Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Klinik Sinir Bilimleri, İzmir

³ Celal Bayar Üniversitesi, Halk Sağlığı Anabilim Dalı, Manisa

⁴ Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi, Psikiyatri Anabilim Dalı, İzmir

⁵ Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi, Nöroloji - Sinir Bilimleri Anabilim Dalı, İzmir

Giriş: FDB 'nin Türkiye toplumunda geçerlilik ve güvenilirliğini belirlemektir.

Gereç ve Yöntem: FDB frontal lob fonksiyonlarının değerlendirilmesinde kullanılan bir testtir. 0 - 18 arası olası skor veren altı bölümden oluşur. Alt bölümler; benzerlikler (konseptualizasyon), kelime akıcılığı (mental fleksibilite), motor seriler (programlama), çelişen yönergeler (interferansa duyarlılık), yap-yapma (inhibitör kontrol), yakalama davranışdır (çevresel otonomi). Çalışmada 94 nöropsikiyatrik hastalığı olan olgu ile 92 sağlıklı kontrol değerlendirildi. FDB'nin orijinal versiyonunun çevirme ve geri çevirme yöntemiyle Türkçeleştirilmiş şekli kullanıldı. FDB, Standardize Mini Mental Test (SMMT), Stroop testi

ve sosyodemografik anket uygulandı. Hakemler arası tutarlılık, iç tutarlılık, test-tekrar test tutarlılığı, faktör analizi, grup bilgileri ve kriterlerinin geçerlilik ve duyarlılık analizleri yapıldı. İstatistiksel değerlendirmede parametrik ve parametrik olmayan korelasyon, T test ve ANOVA analizi kullanıldı.

Bulgular: Çalışma grubunun yaş ortalaması 61.8 olup, %42.5 kadın, %41.9 ilkokul, %41.4 orta ve lise, %16.7 yüksek okul mezunuydu. Tüm çalışma grubunda FDB'nin iç tutarlılığı anlamlıydı ($\alpha : 0,73$). FDB'nin 6. itemi (çevresel otonomi) önceki çalışmalarda gibi problem içeriyordu. Düşük eğitilmiş grupta FDB test skoru düşükdü ($p < 0.001$). Ayrıca FDB ile SMMT ($0.765, p < 0.000$) ve stroop test skorları ($r = -0.252$ --- $-0.650, p < 0.01$) koreleildi.

Sonuç: FDB Türk toplumunda sağlıklı kontrollerde ve nöropsikiyatrik hastalıklarda geçerli ve güvenilir bir testtir. FAB'ın 6. itemi sağlıklı ve hasta grubunda çalışmamıştır. Kontrol ve nöropsikiyatrik hastalık grubunda yaş ve eğitim FDB'nin sonuçlarını etkileyen önemli faktörlerdir. Nöropsikiyatrik hastalık grubunda cinsiyet sonucu etkileyen diğer bir faktördür.

OP-018

WEB OF SCIENCE (ISI) KAPSAMINDAKİ DERGİLERDE GERIATRI ALANINDA YAPILMIŞ TÜRKİYE ADRESLİ YAYINLARIN ANALİZİ (1980-2009)

¹ Şafak ERGÜL, ¹ Aynur UYSAL, ² Aslı KALKIM,
¹ Jülide G. YILDIRIM

¹ Ege Üniversitesi Hemşirelik Yüksekokulu, Halk Sağlığı Hemşireliği

² Ege Üniversitesi Ödemiş Sağlık Yüksekokulu, Halk Sağlığı Hemşireliği

Giriş: Bu çalışmada, Web of Science (ISI) kapsamındaki dergilerde geriatri alanında yapılmış Türkiye adresli yayınların, belirlenen 10 kriter doğrultusunda incelenmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı retrospektif olarak planlanmış bu çalışmada 1980-2009 yılları arasında Web of Science (SCI-Expanded, SSCI, AHCI) kapsamındaki dergilerde çıkmış Türkiye adresli yayınlar incelenmiştir. Bu veritabanında, "elderly and Turkey", "elder people and Turkey", "aging and Turkey", "older people and Turkey" anahtar

kelimeleri ile tarama yapılmıştır. Veriler araştırmacılar tarafından belirlenen, makalenin yayınlandığı derginin yayın yılı, dergi grubu, makale türü, makalenin konu alanı, yazarlara ilişkin veriler, araştırma tipi gibi değişkenler doğrultusunda sayı ve yüzde dağılımları ile incelenmiştir.

Bulgular: Web of Science kapsamındaki dergilerde geriatri alanında yapılmış Türkiye adresli 116 adet yayına ulaşılmıştır. Bu yayınların %85.3'ü 2005 yılı ve sonrasında yayınlanmış olup, %52.6'sı dört ve daha fazla yazarlıdır. Yayınların %86.2'si özgün araştırma makalesidir ve yarısından fazlası (%60.3) tanımlayıcı tiptedir. Makalelerin konu alanları incelendiğinde; yaşlılarda sağlığı geliştirme (%20.7), kronik hastalıklar (%18.1), yaşlı ruh sağlığı (%18.1), yaşam kalitesi (%11.2), kazalar ve ilk yardım (%7.7) ilk beş sırada yer almaktadır.

Sonuç: İncelenen yayınların büyük çoğunluğunun 2005 yılı ve sonrasında yayınlandığı dikkati çekmektedir. Bu sonuçta, 2001 yılından itibaren, ülkemizde akademik yükseltmelerde indeksler tarafından taranan dergilerde makale yayınlama zorunluluğu getirilmesinin etkili olduğu düşünülmüştür. Yayınlarda deneysel ve metodolojik tipte araştırmaların sınırlı olduğu ve daha çok tanımlayıcı araştırmalarla sağlığı geliştirme, kronik hastalıklar ve yaşam kalitesi konularının incelendiği saptanmıştır.